

Συνάντησις δεκάτη έβδομη : **«ΑΚΛΙΟΝΗΤΟΙ ΣΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΙΣΤΙ ΜΑΣ»** (2012)

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

Είναι συχνό τό φαινόμενο στά λεωφορεία, στά τραίνα, στους χώρους έργασίας, στό δρόμο, παντού νά άκούωνται άσχημες λέξεις, χυδαίες έκφράσεις, άνήθικοι λόγοι, βλασφημίες. Η σκηνή πού δημιουργείται προκαλεί δυσφορία καί άγανάκτησι. Αποκλείεται όσοι τά άκούν όλα αυτά νά συμφωνούν, αλλά οι πιό πολλοί δέν άνοίγουν τό στόμα τους νά διαμαρτυρηθούν, νά ύποστηρίξουν τό όρθό, νά άποδοκιμάσουν τό κακό, νά όμολογήσουν τήν πίστι μας. Διότι λείπει ή άνδρεία, ή γενναιότητα, τό σθένος, ή παρρησία, ή τόλμη, ό ήρωϊσμός, τό πνεύμα θυσίας.

Γιατί νά άκούεται μόνο τό ψευδές, τό διαστρεβλωμένο, τό έπιβλαβές; Νά άκούεται καί τό όρθό, τό ώφέλιμο, τό έποικοδομητικό. Φυσικά μέ τρόπο εύγενικό, ήρεμο, καλό, αλλά καί θαρρετό.

Έλεγε μακαριστός Γέροντας ότι στή βυζαντινή έποχή μιά εικόνα άφαιρούσαν οι εικονομάχοι από τήν Έκκλησία καί άντιδρούσε όλος ό κόσμος. Τώρα οι έχθροί τής Έκκλησίας κοντεύουν νά καταστρέψουν τά πάντα καί ώρισμένοι σκέφτονται άν πρέπει ή όχι νά μιλήσουν. Σέ καμία περίπτωση δέν έπιτρέπεται ή δειλία.

Ό άπόστολος τών εθνών γράφει: **«Όύκ έπαισχύνομαι τό Εύαγγέλιον του Έχριστου»** (Ρωμ. α' 16).

Δέν ντρέπομαι νά μιλήσω για τόν Χριστό όπου χρειασθώ. Δέν ντρέπομαι νά όμολογήσω τήν πίστι μου.

Κι ό άγιος Κοσμάς ό Αίτωλος έλεγε: *Τόν Χριστό μου παρακαλώ νά μέ άξιώσει νά χύσω τό αίμα μου διά τήν άγάπην του».*

Προσοχή, παιδιά! Οι νίκες κερδίζονται μέ άγώνα. Τό πώς θα άγωνισθούμε θα μάς τόν διδάξουν οι **«Οί Άγιοι Τεσσαράκοντα Μάρτυρες»!**

*Τής Ρώμης εύσυνείδητοι όπλίτες, σέ χώρο τής Ανατολής φρουροί,
άλλά ταντόχρονα Χριστοπολίτες, του Ναζωραίου μύστες τολμηροί.
Σας ρίζαν στής Σεβάστεια τή λίμνη, γυμνούς μιά νύχτα παγωμένη
χτυπούν τά δόντια, τρέμουν τά μέλη, μά ή ψυχή όλόθερμη μένει
καί ως τό πρωϊ, πού στεφανωμένη άφήνει τή γή,
στέλνει στό Κύριο θερμή προσευχή.
Άγιοι Μάρτυρες Σαράντα,
ή μνήμη σας άξέχαστη για πάντα.*

Βρισκόμαστε στις άρχές του 4^{ου} αιώνας μ. Χ. Άρχοντας του Ανατολικού Ρωμαϊκού κράτους ήταν τότε ό Λικίνιος. Τήν έποχή εκείνη εις ένα τάγμα στρατιωτικό, στή Σεβάστεια τής Καππαδοκίας, ύπηρετούσαν σαράντα στρατιώτες, πού διέφεραν από τους άλλους. Ήταν καί οι σαράντα γενναίοι, ξακουστοί κι έντιμοι. Στίς μάχες ήταν πρώτοι καί οι άξιωματικοί τους καμάρωναν, τους έπαινούσαν καί τους είχαν έμπιστευτεί τά σύνορα του κράτους. Είχαν δηλώσει ύποταγή εις τόν Ρωμαίο αυτοκράτορα καί μέ αυτοθυσία προχωρούσαν στίς μάχες, άψηφώντας τους κινδύνους.

Άν καί ήσαν από διαφόρους πόλεις καταγόμενοι, ζούσαν σαν νά είχαν όλοι μία ψυχή. Στίς ώρες τής άναπαύσεως ήταν πάντα μαζί καί τους συνέδεε άγάπη καί φιλία. Μιά φιλία πού όλοι τήν έζήλευαν. Ήταν όλοι τους **Χριστιανοί**. Ήταν στρατιώτες του **Κυρίου Ίησοϋ**. Η άλήθεια του Εύαγγελίου Του είχε λάμψει στίς καρδιές τους, τό φώς Του φώτιζε τής ζωής τους τό δρόμο καί ή λατρεία Του έγέμιζε τίς νεανικές τους καρδιές. Στίς ώρες τής άναπαύσεως εις άλλους πολέμους καί εις άλλες μάχες αυτοί έστρεφαν τήν προσοχή τους. ☩

Πώς θα εύαρεστήσουν εις τόν **Κύριον**.

Καί ξαφνικά, ἐνῶ ὅλα κυλοῦσαν ἤρεμα, ὁ Λικίνιος ὑπογράφει διάταγμα σκληροῦ διωγμοῦ κατὰ τοῦ χριστιανισμοῦ. Κι ἀμέσως τίθεται σέ ἐφαρμογή. Ἀρχίζει ἔργο ἀνακριτικό καί δικαστικό. Παρακολουθοῦν, ἐρευνοῦν, ἐξετάζουν. Θέλουν νά ἀνακαλύψουν τοὺς Χριστιανούς. Φαντασθῆτε τὴν ἐκπληξί τοῦ ἐπάρχου, ὅταν ἄκουσε, ὅτι τὸ καύχημα τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στρατοῦ, **οἱ σαράντα νέοι**, πού διεκρίνοντο ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους γιὰ τὴν πειθαρχία καί τὴν ἀνδρεία τους, **ἦσαν Χριστιανοί**.

Τὴν ἐκπληξί διεδέχθη ἡ ὀργή καί τὴν ὀργή ἡ φοβερὴ διάθεσις ἐκδικήσεως. Ὅμως συγκρατεῖ τὸν θυμὸ τοῦ ἐπαρχοῦ, τοὺς καλεῖ, τοὺς δείχνει τὸ διάταγμα καί τοὺς ζητεῖ νά ὑπακούσουν. Καί αὐτοὶ μὲ φωνὴ σταθερὴ, μὲ θάρρος κι ἀνδρεία ὁμολογοῦν ὅτι εἶναι **«Χριστιανοί»**.

Προσπαθεῖ μὲ συμβουλές, τοὺς τάζει μεγαλεῖα καί δόξες, ἂν ἀρνηθοῦν τὸν Χριστὸν καί εἰσπράττει τὴν θαρραλέα ἀπάντησίν τους: *«Τίποτα στὸν κόσμον δὲν ὑπάρχει πού νά ἐξισοῦται μὲ τὴν δόξα τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν»!*

Ἡ ἀποστομωτικὴ ἀπάντησίς τους τὸν ἐξοργίζει καί ἀρχίζει νά ἀπειλῇ μὲ σκληρὰ καί βασανιστικά μαρτύρια. Φαντάζεται πὼς θὰ κλονισθοῦν. Περιμένει τίς ἀντιδράσεις τους. Καί ναι! Ἐνας ἐξ αὐτῶν κάνει δυὸ βήματα ἔμπρός, κοιτάζει πρῶτα τοὺς συστρατιῶτες τοῦ καί γυρίζει καί τοῦ δίνει τὴν ἀπάντησι: *«Δὲν εἶμαστε οὔτε δειλοὶ οὔτε φιλόζωοι. Εἶμαστε Χριστιανοὶ πού δὲν τρομάζουν εὐκόλα, ὅταν πρόκειται νά δείξουν τὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἀγάπη τους. Ναι, φοβοῦμεθα τὴν τιμωρία, ἀλλὰ μόνον τῆς κολάσεως τὴν τιμωρία. Τὰ κτυπήματα τὰ δικά σας τὰ βλέπουμε σὰν βέλη νηπίων...»*.

Κατάπληξις, θαυμασμός, ἀλλὰ καί ταραχὴ καί βρασμός ψυχῆς καί θυμὸς ἀσυγκράτητος κυριεύει τὴν καρδιά του. Φωνάζει! Θὰ πεθάνουν ὅλοι καί τὸ μαρτύριο θὰ εἶναι ὀδυνηρὸ καί παρατεταμένο. Μὲ ἄγριο μῖσος διατάσσει νά γυμνωθοῦν καί οἱ 40 καί νά μείνουν γυμνοὶ στὴν παγωμένη λίμνη ὅλη τὴν νύκτα. Ἦθελε νά τοὺς δῆ νά ἀργοπεθαίνουν ἀπὸ τὸ ψῦχος.

Οἱ στρατιῶτες ἀκούουν τὴν φοβερὴ καταδίκη, δὲν δειλιάζουν, δὲν περιμένουν. Βγάζουν μόνοι τους τὰ ἐνδύματά τους καί βαδίζουν μὲ χαρὰ πρὸς τὴν παγωμένη λίμνη τῆς Σεβάστειας. Στέλλουν λόγους εὐχαριστίας εἰς τὸν Κύριον πού τοὺς ἀξιώνει μιᾶς τέτοιας τιμῆς. Ἀλλὰ καί μεταξύ τους ἐνισχύονται γιὰ νά ὑπομείνουν μέχρι τέλους τὸ φοβερὸ μαρτύριο. *«Εἶναι δριμύς ὁ χειμῶν, ἀλλὰ γλυκὺς ὁ παράδεισος, εἶναι ὀδυνηρὸν τὸ πάγωμα, ἀλλὰ γλυκεῖα ἡ ἀνάπαυσις»*.

Οἱ μεγάλοι βιογράφοι τους, ὁ Μ. Βασίλειος, ὁ Γρηγόριος Νύσσης, ὁ Ὅσιος Ἐφραὶμ ὁ Σύρος μᾶς περιγράφουν καί τρεῖς συγκλονιστικὲς ἀποφάσεις πού πάρθηκαν ἐκείνη τὴ νύκτα.

* Κανένας λιποτάκτης.

Σιγά-σιγά οἱ ὥρες κυλοῦν. Οἱ μάρτυρες αἰσθάνονται τὰ μέλη τους νά παγώνουν, νά μελανιάζουν, νά βαραίνουν καί νά ἀποκόπτονται ἀπὸ τὸ δριμύ ψῦχος (-20°). Ἡ ἰδέα τοῦ παραδείσου τοὺς γλυκαίνει καί τοὺς παρηγορεῖ. Παροτρύνει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον: *«Ἄς ὑπομείνουμε ἀκόμη λίγο καί θὰ ζεσταθοῦμε εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατριάρχου...»*. *«Σαράντα μπήκαμε στό ψῦχος τῆς λίμνης, σαράντα νά μποῦμε καί στὴ γλυκύτητα τοῦ Παραδείσου»* καί ὅλοι μαζί δοξολογοῦν καί ὑμνοῦν τὸν Κύριον.

Ἀλλοίμονο! Ὁ ἕνας ἦταν λιπόψυχος. Ἡ ζεστασιά τοῦ θερμοῦ λουτροῦ ἀπέναντί τους καί οἱ φωτιές, πού οἱ βασανιστές τους εἶχαν ἀνάψει γύρω ἀπὸ τὴν λίμνη, τὸν σαγηνεύουν. Τὰ μάτια του θολώνουν. Ὁ Χριστὸς γίνεται μακρυνός, ξένος. Λιποτακτεῖ. Ξεχνᾷ τοὺς συστρατιῶτες του, πού ἀγωνίζονται δίπλα του. Παίρνει μιάν ἀπόφασιν βιαστική. Αὐτὸς ὁ ἕνας, μόνον αὐτὸς λύγισε καί γι' αὐτὸ κρίθηκε καί κατακρίθηκε. Κοιτάζει μόνον τὸ παρὸν καί βγαίνει ἀπὸ τὴ λίμνη. Τὸ ἀποτέλεσμα; Ἡ ἀπότομη ἀλλαγὴ τῆς θερμοκρασίας τὸν θανατώνει καί πέφτει νεκρὸς λίγα μέτρα ἔξω ἀπὸ τὸ λουτρό. Ἐχασε τὸ ἔνδοξο τέρμα, ἀλλὰ οὔτε καί τούτῃ τὴ ζωὴ κέρδισε.

* Μιά ἡρωϊκὴ ἀπόφασιν.

Φρουρὸς ἐκείνη τὴν νύκτα, ἐκεῖ ἔξω ἀπὸ τὴ λίμνη, ἦταν ὁ Ἀγλαῖος. Γιὰ μιὰ στιγμὴ μένει ἐκθαμβος. Βλέπει ἕνα παράξενο φῶς νά λουζῇ τὴν λίμνη, βλέπει στεφάνια ὀλόφωτα καί ἀγγέλους ὀλόλευκους νά στεφανώνουν τοὺς ἡρωϊκοὺς ἀθλητές. Σαράντα, ἕνα γιὰ τὸν καθένα! Τὸ ἕνα μένει ἐκεῖ ψηλά, φαίνεται νά ἀπομακρύνεται. Ὁ Ἀγλαῖος παρακολουθεῖ. Συγκλονίζεται! Κάτι γίνεται μέσα του. Διὰ μιᾶς πετᾷ τὸ ὄπλο του, καί τὴν στολὴ του, ἀφήνει τὴν πρόσκαιρην ἀσφάλειά του, τὴν μίζερην θαλπωρὴ τῆς φωτιᾶς δίπλα του, τρέχει καί πέφτει στὴ λίμνη, κοντὰ στοὺς 39 μάρτυρες φωνάζοντας:

« Εἶμαι Χριστιανός, κι ἐγὼ προτιμῶ τὸν θάνατο. Δέξου κι ἐμένα, Χριστέ μου, καί συναρίθμησέ με μὲ τὸ χορὸ τῶν Ἁγίων Σου».

«Ὁ νέος μάρτυρας, ὁ Ἀγλαῖος, βαπτίσθηκε στό αἷμα», γράφει ὁ Μ. Βασίλειος.

Καί οἱ 39 γίνονται πάλι 40! Χαίρονται οἱ στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ καί εὐχαριστοῦν τὸν Θεὸ ψάλλοντας:

«Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; Σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια». (οστ' 14-15).

* Η απόφασις τῆς Μάνας.

Ἐχει ξημερώσει, οἱ μάρτυρες εἶναι πλέον παγωμένοι, μόλις ἀναπνέουν, ὁ Ἡγεμόνας, θέλει νά ὀλοκληρώσῃ τὸ φρικτὸ τοῦ ἔργου, ἔτσι διατάσσει νά συντρίψουν τὰ γόνατά τους, νά ρίξουν τὰ σώματά τους σὲ ἄμαξες καὶ νά πᾶνε νά τὰ κάψουν γιὰ νά δοκιμάσουν καὶ τὴν ὀδύνη τοῦ διὰ πυρός θανάτου. Ὅμως οἱ φρουροὶ παίρνουν τοὺς 39. Ἀφήνουν τὸν ἕναν, αὐτὸν ποὺ ἔχει ἀκόμη κάποια ζωὴ. Εἶναι ὁ πιὸ νέος καὶ δυνατός καὶ τὸ δριμύ ψῦχος δὲν τὸν ἔχει καταβάλει τελείως. Τὸν ἀφήνουν στὴ Μάνα, ποὺ παρακολουθοῦσε ὅλη τὴ νύχτα τὸ φοβερὸ μαρτύριο τοῦ υἱοῦ της. Στὴ Μάνα ποὺ ἴσως μπορεῖ νά τὸν κἀνὴ νά ἀλλάξῃ γνώμη, τώρα τὴν τελευταία ἔστω στιγμή. Νά τὸν πείσῃ νά μείνῃ μαζί της, νά ἀρνηθῇ τὸν Χριστό.

Φεύγουν οἱ ἄμαξες μὲ τὸ ἀτίμητο φορτίο καὶ μένει ἡ μάνα μὲ τὸν υἱὸν της, τὸν Μελίτωνα. Ὅμως ἡ εὐσεβὴς Μάνα δὲν χάνει χρόνο, γονατίζει δίπλα τοῦ φίλῳ στοργικά, τὸν παίρνει στοὺς ὤμους της καὶ τρέχει, ὅπως μπορεῖ. Τρέχει νά φθάσῃ τίς ἄμαξες, νά πάῃ κι ὁ υἱὸς της, ὁ Μελίτων, μαζί μὲ τοὺς συστρατιῶτες του. Φθάνει τὴν ἄμαξα, τὸν ρίχνει ἐπάνω καὶ τοῦ σιγοψιθυρίζει: *«Πήγαινε παιδί μου στό καλό, πήγαινε μὲ τοὺς συναθλητὲς σου, μὴν χωρισθῆς ἀπὸ αὐτούς, μὴ μείνῃς ἔξω ἀπ' τὸ χορὸ».*

Δὲν νομίζω πὼς σήμερα ἔχουμε νά προσθέσουμε πολλὰ. Ἡ ζωὴ τῶν Ἁγίων Σαράντα Μαρτύρων, ἡ ἀντοχὴ καὶ ἡ τελικὴ τους νίκη ἐντυπωσιάζουν καὶ ἐνισχύουν, στηρίζουν καὶ σαλπίζουν ὠραία **μηνύματα** πρὸς ὅλους μας.

✦ *Τὸ μῆνυμα τῆς ὁμολογίας:* «Χριστιανὸς εἰμι». Ἐμεῖς θά τὸ ὁμολογήσουμε ἂν χρειασθῇ;

✦ *Τὰ θέλητρα καὶ οἱ φοβέρες δὲν ἐπηρεάζουν τοὺς στρατιῶτες τοῦ Χριστοῦ:* Δὲν δέχονται χρήματα καὶ δόξες, ἀλλὰ οὔτε καὶ φοβοῦνται τίς ἀπειλὲς τους. Εἶναι παλληκάρια στό σῶμα καὶ στήν ψυχὴ. Ἐμεῖς θά μπορούσαμε νά ἀντισταθοῦμε ἂν βρισκώμαστε στήν θέσι τους;

✦ *Προσυχὴ στήν πρόκλησι τοῦ κόσμου.* Ἡ παγωμένη λίμνη καὶ ἀπέναντι ἔλκυστικό, θερμὸ λουτρό. Παιδιά, ἥρωας δὲν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ παραμένει πιστός κι ἀγνός, ὅταν κανεῖς δὲν τὸν προκαλῆ. Ἡρωας εἶναι ἐκεῖνος ποὺ παραμένει ἀλύγιτος μέσα στὴ γενικὴ πρόκλησι. Μὴν γίνουμε ριψάσπιδες σάν τὸν 40ο στρατιώτη.

Ἀπὸ ποιά πηγὴ ἐπήραν τὴν ἡρωϊκὴ ὑπομονή;

Ἀπὸ τὸν ἀγωνοθέτη καὶ πρωταθλητὴ, τὸν ἴδιο τὸν Κύριο. Κι ἐμεῖς ἄς στρέψουμε τὸ βλέμμα μας στὰ δικά του ὀδυνηρά, ἀλλὰ σωτήρια πάθη, γιὰ νά παίρνομε θάρρος, νά μὴν ἀπογοητευώμαστε, νά μὴ δυσανασχετοῦμε, νά μὴ λιγοψυχοῦμε. Ἀλλὰ μὲ ὑπομονὴ νά ἀντιμετωπίζουμε τίς δυσκολίες καὶ μὲ ἐπιμονὴ νά ἀντιστεκόμαστε στοὺς πειρασμούς.

Κύριε, ρίξε τὸ προστατευτικὸ βλέμμα Σου ἐπάνω μας καὶ δῶσε μας ἐνίσχυσι καὶ χάρι, νά λαλοῦμε τὸν λόγον Σου μὲ πολλὴ παρρησία, νά μιλοῦμε γιὰ Σένα ἐκεῖ ποὺ φαίνεται νά βασιλεῦῃ ἡ ἀπιστία.

*«Τὸν Χριστό μου πάντοτε θά ἀγαπῶ, μὲ παρρησία θά ὁμολογῶ
καὶ θάμαι πρόθυμος ὅλους τοὺς ἐξευτελισμούς νά ὑποστῶ».*

ΣΥΝΘΗΜΑ: «Ὁ Χριστὸς στεφανώνει τοὺς ἀγωνιστάς».

Ἡ Ἐκκλησία γιορτάζει τὴν μνήμην τους στίς 9 Μαρτίου

ΠΡΟΣΕΥΧΗ:

«Κύριε, Ἐσύ ποὺ ὑπέμεινες τὸ φρικτότερο μαρτύριο κι ἔδειξες ἀφθαστον ὑπομονὴ καὶ καρτερίαι, ἐνίσχυσε κι ἐμᾶς νά σε μιμηθοῦμε. Δίδε μας τὴν χάριν Σου καὶ τὴν δύναμίν Σου, γιὰ νά μὴν καμπώμεθα εἰς τίς δυσκολίες τῆς ζωῆς, ἀλλὰ μὲ πνεῦμα ἡρωϊσμοῦ καὶ μὲ πεποίθησι εἰς τὴν νίκη νά λέγωμε: «Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ». Ἀμήν.

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Ὁ Ποιμὴν ὁ Καλός. (Ἀδελφ. Θεολόγων ἢ «Ζωή»). Ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν Ἁγίων. (Ἀρχιμ. Γεώρ. Ι. Δημοπούλου).
ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Ὁ Σωτήρ, Πρὸς τὴν Νίκην, Λυδία.

Ἀπολυτίκιον

«Τὰς ἀληθῶνας τῶν ἁγίων ἄς ὑπὲρ σου ἔπαθον δυσωπήθητι, Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὀδύνας ἴασαι φιλάνθρωπε, δεόμεθα».

